

Dubovské noviny

Nezávislé noviny malokarpatskej obce Dubová pri Modre

Vydáva Konferencia sv. Ján Krištof v Dubovej ako prvú novinu tejto obce v histórii

Ročník VIII. • december 2008 • Nepredajné

5/2008

Milí čitatelia,

prajeme Vám požehnaný čas adventný a vianočný. Nech je vyplnený pokojom, láskou a úctou k životu. Ježiš k nám príde v tichu, bez hluku televíznych reklám a bude čakať pred dverami. Práve pred tými našimi. Tak mu otvorme, lebo ktovie, či pôjde ešte okolo...

Redakcia

preto vojdeme do obchodu, ohúri nás to, čo tam zažijeme. Z každej strany akoby sa ozývalo: „Kúp si. Toto je pravé. Toto je príjemné, pohodlné, zdravé. Len toto má budúcnosť. Toto dnes začína byť moderné...“ Pochodíme všetko až sme z toho vyčerpaní a nakoniec nekúpime nič, alebo niečo, čo už hneď za veľkými dverami obchodu nazveme „hlúposťou“, lebo sa nám to už nejaví také pekné a lacné ako v obchode... Každý chváli svoje a haní cudzie a to budí dojem, akoby všetky ponúkané veci boli zároveň dobré i zlé. Konečný výsledok je nedôvera voči všetkému a určitá úzkosť neistoty.

Tento obraz sa veľmi hodí i na náš konkrétny život, na náš moderný život, kde sa nám všetko zdá byť zároveň dobré i zlé. A tak stretáme dnes veľa ľudí a azda i my sami medzi nich patríme, že nemajú dôveru voči ničomu a nikomu. Rodení alebo vychovaní pesimisti, alebo aspoň ľudia bez vôle, bez iskry a bez veľkých plánov a túžob. Iní zasa, skôr ako zúfalci na úteku, chcú využiť aspoň to, čo sa dá a to do maximálnej miery, veď ktovie, či zajtra sa to ešte bude dať. A okrem nich sú aj tí, ktorí čakajú a čakajú. Na čo? Na lepší deň, na lepšiu dobu, na zázrak, ktorý neprichádza...

Filozofia, psychológia, sociológia a ďalšie vedy sa snažia vyriešiť vzťah medzi predstavou – ideou, ktorú človek má o tom, čo by chcel a skutočnosťou – realitou života. A tak sa hovorí odborne o štyroch typoch ľudí: jedni sú čistí idealisti - to sú ľudia, ktorí len snívajú a nechcú prijať skutočnosť života. Ľudia ich opaku sú tí, ktorí zasa neuznávajú nič, len trpkú skutočnosť, preto je najmúdrejšie držať sa stranou a po ničom netúžiť, nič nechcieť. Tretí sú revolucionári, tí na rozdiel od predchádzajúcich majú veľkú odvahu a povedia si, že keď sa zmenia okolnosti, keď bude iná vláda, iný systém, že potom to bude už všetko ideálne, ale napokon zistia, že predsa to škripe. Najväčší úspech mávajú

v životnom boji ľudia štvrtého typu a tých predstavuje „muž výberu“. Aj on mal mnoho túžob a predstáv. Zväčša si však uvedomil, že nie sú všetky uskutočniteľné. Vybral si z nich preto len jedno, čo chce a za čím pôjde a tomu obetuje všetko. Stane sa potom z neho slávny hudobník, maliar, objaviteľ, možno i svätec, alebo, ale aj to sa často stáva, sa z neho stane strokotanec. Kto všetko vsadí na jednu kartu, buď vyhrá mnoho, alebo stratí všetko.

Všetky štyri typy: idealista, muž čistého rozumu, revolucionár i muž výberu, majú svoju slabú stránku. Z ľudského hľadiska totiž rozpor medzi ideálmi a skutočnosťou sa nedá úplne vyriešiť. Potvrdzujú to všeobecné dejiny sveta i dejiny filozofických škôl. Platón preniesol všetky vznešené a krásne ideály z tohto sveta do sveta „ideí“, do sveta hviezdnych nebeských výšok. Tu na zemi sú len matné odtiene všetkého dobrého, krásneho a vznešeného.

My kresťania ale vieme, že iba v Bohu je plnosť všetko dobrého, krásneho i pravdivého. Preto Cirkevní otcovia, ktorí vyrástli v platónskych školách, stotožnili večné Božie slovo so svetom ideí v nadpozemskej hviezdnej ríši. Ono Božie Slovo prišlo zo sveta dokonalosti, krásy a svätosti do nášho sveta. Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami (Jn 1, 14) a znova príde na konci vekov v plnej sláve a jeho kráľovstvu nebude konca. Z toho vyplýva, že všetky pravé ideály, predstavy a túžby, o ktorých snívajú duše spravodlivých ľudí, nie sú márne, nie sú vsadením na nesprávnu kartu, ale naopak, začali sa už uskutočňovať v tomto svete a príde istotne deň, keď úplne zmizne rozpor medzi nimi a viditeľnou skutočnosťou.

My kresťania sme preto dostali veľký dar, keď sme dostali vieru a v nej ústrednú postavu celého nášho náboženstva Ježiša Krista, ktorý je skutočný Boh i skutočný človek a narodil sa v určitom čase a tým dňom sú Vianoce, kedy si to aj každoročne

(Pokračovanie na str. 2)

„Vianoce, vianoce prichádzajú...“ počujeme spievať na každom rohu. Povieme si: „To je bojový pokrik obchodníkov a predavačov“ a žiaľ! nie sme ďaleko od pravdy.

Nestráťme orientáciu

Keď totiž chceme v dobrej vôli niečo kúpiť, aby sme urobili radosť najbližším a

Milí spoluobčania a rodáci. ★

Predo dvermi máme čas Vianoc. Kalendár uteká ako splašený a my sa náhlime s ním. Prednedávnom boli hody a pred chvíľou sme skončili s obračkou. Nie o týždeň – teraz je čas sa trochu pristaviť. Obzrieť sa okolo seba, zhlboka sa nadýchnuť a spomaliť.

Nehľadáme atmosféru Vianoc na vianočných trhoch. Vytvoríme si ju tu - doma. Uvarme si trochu vína, zapálme si svietilka, poprechádzajme sa po dedine aj keď je už skoro tma a prituholo. Strávme o trochu viac času s rodinou a priateľmi. Vypnime na chvíľu televízor a pustíme si príjemnú hudbu. Stretnime sa so susedmi a známymi. Atmosféru Vianoc vytvárajú ľudia, vytvárame si ju sami.

Prajem Vám požehnané sviatky, pokojné, radostné a aj veselé chvíle v kruhu rodiny a priateľov.

Do ďalšieho roka – Euro roka 2009 - mnoho zdravia, šťastia a úspechov. ★ ★ ★

starosta obce Dubová

Podakovanie

Vážená redakcia Dubovských novín,

dovoľte mi, aby som sa prostredníctvom Vás poďakovala členom skupiny CREDO, ktorí ma prišli potešiť pri príležitosti mojich narodenín, ktoré som slávila v kruhu svojej rodiny a blízkych známych.

Ich vystúpenie bolo krásnym umeleckým zážitkom a veľmi si to vážim. Úprimne zo srdca ďakuje Vilma Markuseková, rod. Hutterová.

Blahoželanie

V týchto decembrových dňoch sa dožívajú krásneho životného jubilea

60. narodenín

manželia **Jozefa Kratochvílová**, rod. Valentovičová (*12.12.2008) a **Anton Kratochvíla** (22.12.2008).

K sviatku im všetko najlepšie, veľa zdravia, spokojnosti a ešte veľa šťastných rokov života prajú deti Andrea a Miloš s rodinami a syn Martin.

Kytičku najsladších bozkov babke a dedkovi posielajú vnúčatá a celá ostatná rodina.

*Nieкого milovať znamená
ako jediný vidieť zázrak, ktorý iní nevidia.
(Mauriac)*

Naši jubilanti december 2008

60-roční:

Jozefína Kratochvílová

(* 12.12.1948)

Anton Kratochvíla

(* 22.12.1948)

Jubilantom srdečne blahoželáme. Vyprosujeme im všetky dary neba, pokoj, lásku, radosť a veľa telesného i duchovného zdravia.

Nech ich Pán sprevádza milosťou a požehnaním.

Nestraťme orientáciu

(Dokončenie)

pripomíname a slávime. V ňom, v Kristovi sú stelesnené všetky ideály, všetko dobro, všetká pravda i všetka krása.

Ježiš Kristus nepredstavuje ideológiu, ktorá dnes je a zajtra sa pri rachote zbraní rúti spolu s politickou konšteláciou, ktorú živila a podopierala, nechávajúc po sebe stopy poznačené krvou a slzami tisícov. On, nepredstavuje ani nejaké nové stranícke krédo, ktoré musí kupovať vyznávačov, hlásateľov a mučeníkov zlatom, kariérami a vencami z trávy, lebo im nevie dať trvalé a oblažujúce spočinutie v istote.

Ježiš Kristus prišiel do tohto nášho konkrétneho sveta a je pre nás cestou, pravdou i životom. Je pre nás tým, ktorý jediný nám pomôže dostať sa k správne-

nazeraniu na svet, k pravdivému hodnoteniu vecí. On svojim životom i slovom nám dáva návod i silu ako sa dopracovať k pravde, ktorá jediná môže ľudí priviesť k súladnej jednote i k radosti a to trvalej a nezničiteľnej. V ňom je dokonalé spojenie správnych a veľkých túžob - ideálov so skutočnosťou života. V ňom je pokoj a on je ten jediný a pravý revolucionár, ktorý mení svet tým, že mení ľudské srdcia a naplňa ich láskou a pravdou, ktorú šíri do celého sveta.

Otvorme mu bránu nášho myslenia i dvere nášho srdca, aby nás On viedol i spravoval a aby nás i svet naplňal svojimi Božskými darmi, najmä Božou láskou, istotou, pokojom, radosťou i správnym kresťanským optimizmom.

ThDr. Mário Orbán, farár

V myšlienkach nádeje na večný život

Každoročne, a nebolo tomu ani tento rok inak, patria prvé novembrové dni spomienke na všetkých zosnulých. Pri tejto príležitosti sa práve prvého novembra konala na miestnom cintoríne v Dubovej spomienková pobožnosť.

Pred pobožnosťou zneli cintorínom jemné piesne v podaní dychovej hudby Dol'ňančanky.

Samotná pobožnosť sa niesla v myšlienkach nádeje na nový, večný život, v spomienkach na našich blízkych, ktorí nás opustili dávnejšie i menovite na tých, ktorých si Pán povolal tento rok. Práve im bola za nostalgických slov pani Fandlovej a Polčicovej symbolicky zapálená sviečka jedným z členov rodiny. Otec Mário,

ktorý pripravil krásnu projekciu fotografií týchto zosnulých, viedol pobožnosť duchovným slovom.

Miesto konania tejto slávnosti – cintorín – nazval starosta obce Dubová miestom vzájomnej rovnosti všetkých a okrem svojho príhovoru odniesol horiace sviece na hroby troch zosnulých čestných občanov

Dubovej: vdp. Júliusa Foltána, Vincenta Šikulu, Pavla Hasíka a veniec k hlavnému hrobu ako spomienku na všetkých zomrelých občanov obce.

Jednotlivé príhovory a slová boli poprepájané piesňami spevákov z Creda a inštrumentálnymi skladbami.

Monika Tomášková

Adventné sviece

Na adventnom venci horeli štyri sviece. Bolo ticho, počuť bolo iba šepot sviec: „Volám sa POKOJ. Chcela by som prebývať medzi ľuďmi, im však na mne nezáleží, nehľadajú ma, nechcú.“ Jej svetlo slablo, až napokon zhaslo.

Druhá smutne vyznala: „Ja sa volám VIERA. Túžim svietiť ľuďom na cestu životom, oni mnou však pohŕdajú, lebo som vraj zbytočná a nemoderná.“ Aj jej žiarivý plamienok zoslabol a zhasol.

Chvejúcim sa hlasom pridala sa tretia svieca: „Ja sa volám LÁSKA. Túžim bývať v ľudskom srdci, ale ľudia si ma nevšímajú, nechcú ma. Vrávia, že vzťahy bez záväzkov sú lepšie, že si treba užívať.“ Jej svetlo sa zachvelo a tiež zhaslo.

Vtom vošlo do izby dieťa. Zbadalo zhasnuté sviece a rozplakalo sa: „Prečo nesvietite? Kto vás zhasol?“ Vtedy sa ozvala štvrtá svieca: „Neboj sa! Kým som tu ja, nič nie je stratené. Som NÁDEJ. S mojou pomocou sa opäť rozhoria zhasnuté sviece!“

Pozdrav

od
sestričky

V tomto roku som sa koncom augusta vybrala na výlet do neďalekých Smoleníc. Keď som tam už bola, nedalo mi nezastaviť sa v miestnom Charitnom dome. V ňom prežíva posledné roky svojho rehoľného života naša rodáčka sr. Ancilla - vlastným menom Mária Tomašovičová.

Tí skôr narodení určite vedia, o koho ide. Pochádza zo štyroch súrodencov (Ernest, Agnesa, Viliam). Sr. Ancilla sa narodila 15.8.1927. Minulý rok oslávila krásne životné jubileum.

Pri svojej návšteve som položila sestričke Ancille zopár otázok. S odpoveďami však pomáhala jedna spolusestra, keďže jej už pamäť tak dobre neslúži.

Sr. Ancilla je rehoľnou sestrou Kongregácie Dcér Najsvätejšieho Spasiteľa. Svoj

rehoľný život začala v Pruskom, kde v roku 1950 skladala svoje prvé sľuby. Neskôr spolu s inými rehoľnými sestrami bola sústredená v jednom dome vo Vrbovom.

Najdlhšie (36 rokov) pôsobila v Horných Obdokovciach, kde slúžila starým a chorým ľuďom. Tu v prvých rokoch navštevovala „meštianku“ a neskôr v Topoľčanoch ukončila maturitnou skúškou zdravotnú školu. Ďalším pôsobiskom bol Kláštor pod Znievom, kde slúžila svojim spolusestrám

asi 8 rokov. Odtiaľ bola poslaná na krátku dobu do Dolnej Strehovej (služba starším spolusestrám). Poslednou zastávkou sa stali už spomínané Smolenice.

Väčšinu svojho rehoľného života, okrem času venovaného pravidelnej modlitbe a účasti na svätých omšiach, pohybovala sa sr. Ancilla okolo lôžok tých, ktorí to potrebovali. Dnes naopak ona potrebuje pomoc od iných pre zhoršenie zdravotného stavu. Približne tri roky je jej „verným“ spoločníkom invalidný vozík. A vďaka obetavým spolusestrám sa môže odviezť tam, kde to práve potrebuje.

O tejto našej rodáčke sa vyjadrila jedna spolusestra, že vždy bola veľmi obetavou sestrou. Dňom i nocou slúžila tým, čo to potrebovali. Pamätám si ju ako jednu veľkú apoštolku, ktorá spoje povolanie i poslanie žila naplno.

Rozlúčila sa so mnou svojím typickým milým úsmevom a nechala pozdraviť všetkých Dubovanov. Pozdrav odovzdávam.

Monika Valentovičová.

Pod'akovanie darcom

ktorí v predchádzajúcom období finančne podporili tvorbu Dubovských novín:

Anton Suchovský, rodina Lukačovičova (Doľany), Emília Koníková, Vincent Polčic (Prievidza), rodina Štrbkova (Harmómia), rod. Nemčekova (Dunajská Lužná), rodina A. Jakubca, rodina Hrdlovičova (Modra), rodina Hrdlovičova (Kráľová), rodina Lederleitnerova (Modra), Marta Hrdlovičová, pani Mária, rodina Františka Citteru (Častá) a dvaja Bohu známi darcovia.

ĎAKUJEME!

CHARTA 77 je dokument, ktorým v roku 1977 určitá skupina ľudí vyjadrila svoj názor a nesúhlasný postoj k spoločenskopolitickým pomerom vtedajšieho Československa. Vlani oslávila svoje 30. výročie. Existuje o nej dostatok informácií, napríklad na internete. Aby som neporušil zásadu nepolitickosti Dubovských novín, nebudem sa k obsahu Charty 77 vyjadrovať. Faktom zostáva, že všetci, ktorí sa pod jej text podpísali, urobili tak v dobe obrovskej kontroly všetkých mocenských zložiek vtedajšieho totalitného režimu a ich skutok (bez ohľadu na to, či s ním súhlasíme alebo nie) ťažko môžeme vnímať inak ako prejav pevného postoja a odvahy, ktorú mnohí z nás nemali.

Zo Slovenska podpísalo tento dokument v danom čase iba asi 6 ľudí, z toho dvaja katolícki kňazi. Jeden z nich je rodák z Dubovej, môj najstarší brat, Marian Zajíček. Rozhodol som sa uverejniť podstatné časti článku, ktorý vyšiel začiatkom minulého roka v denníku SME. Robím tak z úcty k pravde a k neskreslenej histórii. Verím, že 31 rokov po opísanej udalosti nebude text nesprávne chápaný ako politická reklama či politické ovplyvňovanie kohokoľvek z čitateľov.

František Zajíček

Môj podpis pod Chartou 77

V roku 1977 som pôsobil ako kaplán na katolíckej fari v Pezinku. Vôbec som vtedy netušil, že existuje nejaká Charta 77, ako mladý kňaz som žil úplne mimo vecí „politické“, venoval som sa pastorácii takpovediac klasického typu.

Začiatkom januára ma však navštívil môj kolega Róbert Gombík zo seneckej fary (dnes už môžem bez nadsádzky povedať, že jeho návšteva zmenila môj život). Róbert bol vnímavý pre veci verejné, dozvedel sa o Charte na Hlase Ameriky, prišiel rozrušený, nadchlo ho, čo sa dialo vtedy v Prahe. V ten večer sme si v Pezinku na fari vypočuli z rádia text Charty 77 a bolo to ako keby dýchla na nás sloboda, úplne nás to premožilo. Cítili sme, že ide o niečo veľké. Začali sme sa pohrávať s nebezpečnou myšlienkou, že tých odvážnych ľudí v Prahe podporíme. To sme nakoniec i urobili.

V nasledujúci deň sme navštívili v Prahe Pavla Kohouta, ktorý nám dal kontakt na filozofa Jána Sokola, na katolíckeho psychológa Jiřího Němca a niekoľkých ďalších signatárov Charty. Navštívili sme ich, povedali sme, že ich chceme podporiť a začiatkom decembra 1977 sme v Brne Chartu podpísali.

Viedli nás k tomu dobré dôvody. Reč o ľudských právach, ktorých sa text Charty dovoľával, bola rečou o človeku, o jeho slobode a dôstojnosti. Bol tam veľký súlad s Bibliou a kresťanstvom. Preto sme do toho šli.

Text Charty 77 sa okrem iného

výslovne dotýkal i potlačovanej náboženskej slobody: „Sloboda náboženského vyznania, dôrazne zabezpečená článkom 18 prvého paktu (Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach, ktorý vtedajšia ČSSR ratifikovala) je systematicky obmedzovaná mocenskou svojvôľou. Nástrojom obmedzenia a často i úplného potlačenia radu občianskych práv je systém faktického podriadenia všetkých inštitúcií a organizácií v štáte politickým direktívam aparátu vládnucej strany a rozhodnutia mocensky vplyvných jednotlivcov.“

Ja osobne som nevnímal Chartu 77 ako vyslovene českú záležitosť, alebo že u nás na Slovensku by sme snáď mali ísť inou cestou. Existovali proste ľudia, ktorí sa tou cestou vydali a ja som chcel byť s nimi solidárny. Mal som vtedy ešte možnosť, a myslím i povinnosť, hovoriť o týchto hodnotách verejne a to som i robil.

Zo strany slovenských biskupov sme sa s Róbertom Gombíkom ocitli v izolácii. Treba na tomto mieste povedať, že kresťanom všeobecne boli myšlienky Charty blízke, že zďaleka neoslovili iba nás dvoch. Dostalo sa nám veľkého povzbudenia a podpory od českých kňazov, menovite Václava Malého a Jozefa Zvěřinu, Jozefa Kordíka, ktorí Chartu 77 podpísali a aktívne sa v nej angažovali.

Zo slovenských duchovných nám vyjadril podporu Anton Srholec, ktorého sme vtedy navštívili na fari v Perneku. Povedal, že by naplno s nami do

toho išiel, keby nás bolo viac. Bolo to však pochopiteľné, bol starší, rozumnejší a opatrnejší, mal svoje skúsenosti z komunistických kriminálov.

O texte Charty sme chceli informovať našich ďalších kolegov na slovenských farách a rozoslali sme niektorým z nich listy obsahujúce text Charty 77 a jej vtedy dostupné dokumenty. Ako som sa dozvedel pred tromi týždňami v rozhovore s pánom Balunom, zamestnancom Ústavu pamäti národa, bola Štátna bezpečnosť o tomto našom úmysle nejakým anonymným listom informovaná a celú zásielku zadržala na bratislavskej pošte, takže sa text Charty 77 k adresátom bohužiaľ nedostal. Tieto listy sa stali neskôr v trestnom stíhaní hlavným dôkazom materiálom pre vynesenie obvinenia z podvracania republiky.

Ako advokát sa nás vtedy ujal JUDr. Ján Čarnogurský, ktorý tým pádom vystavil seba a členov svojej rodiny existenčnému postihu. K samotnému súdu však nedošlo. Po niekoľkých dňoch strávených v cele predbežného zadržania v bratislavskom Justičnom paláci sme boli vďaka apelom zo strany Amnesty International prepustení a až do novembra 1989 stíhaní na slobode. V roku 1978 nám bol odobratý tzv. štátny súhlas k výkonu duchovenskej činnosti.

Veľmi veľa pre nás znamenali návštevy u Mira Kusého, Hany Ponickéj, Milana Šimečku a jeho syna s manželkou Martou, poznali sme vzácných ľudí z okruhu bratislavských výtvar-

níkov, hlavne Janka Budaja, Dušana Hanáka, Vlada Havrilu, Tomáša Petřivého. Oni žili a tvorili v duchovnej slobode, nezávislí na moci. Mohli sme prísť kedykoľvek, vždy boli dvere otvorené. Lahšie bolo tak spoločne prežiť časy zlé.

Dobu Charty 77 som vnímal ako dobu zaniietenú a svojim spôsobom revolučnú. Odvaha hŕstky ľudí žiť bez strachu a slobodne dávať veľkú silu iným urobiť to isté. Zostane stálym odkazom Charty 77, že vždy je možné nájsť v sebe odvahu a nemlčať, keď treba hovoriť, keď sa jednoducho treba ozvať.

Poznáam mladých ľudí, a nie je ich málo, ktorí pracujú v rôznych mimovládnych organizáciách. Ľudské práva sú im najvyššou hodnotou a bez nároku na odmenu obetujú svoj voľný čas, aby pomohli tým, čo žijú v neslobode. Nazval som ich „svätými dnešných dní“.

Marian Zajíček,
signatár Charty 77

Milí Dubovania, uvítal som možnosť uverejniť v Dubovských novinách aspoň podstatnú časť článku, ktorý vyšiel v januári 2007 vo víkendovej prílohe SME. K napísaniu článku ma vyzvala redakcia SME a týka sa okolností, ktoré ma viedli k podpisu Charty 77.

V tej dobe som bol kaplánom v Pezinku a tento krok podstatne zmenil môj život. V roku 1978 mi bol odňatý tzv. štátny súhlas k duchovenskej činnosti a stál som pred rozhodnutím, ako svoj život ďalej usporiadať.

Po kňazskej vysviacke som niektoré veci sám v sebe prehodnotil a uberal som sa vlastnou cestou, iste poznačenou i chybami. Vždy to však bola cesta kňaza, neodišiel som vnútorne od svojho povolania do dnešných dní.

Som rád, že môžem touto cestou osvetliť moje vtedajšie rozhodnutie v dobe neslobody a želám si, aby ste o tom vedeli. Ďakujem, že som k tomu dostal priestor.

Marian

Simona Glozneková

Vianočný čas

Už opadalo lístie jesenné
už nehnevá sa
na nás dážď,
počasie už nie je snečné,
napriek tomu je tu
obdobie krás.

Vzduchom sa
prepletajú vločky
deti čakajú hračky,
snehuliak na každej ulici,
každý s pokojom v srdci
teší sa na vianočné sviatky

V kostolíku na Dubovej
modlitba tíško zaznie,
že každý potrebuje nádej
nech na svete vládne mier

Počuť ako zvonja zvony
ako v duši popraskali ľady
Každý sa náhli
odniesť celoročné dary

Čo dobré sme vykonali
čo zlé nás na srdci ťaží
odnášame na oltáre
sťa kríže Ježišove

Večer sa všetko upokojí
všetko stíchne, znežnie
Betlehemska hviezda žiari
do kostola vedie
naše kroky

Tisícky očí sa
v ten deň rozžiaria
tisícky duší
tento deň oslávia
V tento deň
sa narodila Láska
pod'me privítať
našeho Ježiška.

**Štedrý človek
si vymyslí aj dôvod
na dávanie.**

(P. Syrus)

Konferencia sv. Jána Krstiteľa v Dubovej
Vás srdečne pozýva na

Trojkráľový benefičný koncert

ktorý sa uskutoční
v kostole Ružencovej Panny Márie v Dubovej
v nedeľu 4. januára 2009 o 15.00 hod.

Okrem domácich účinkujúcich
privítame na podujatí
aj zaujímavých hostí.

Výt'azok z dobrovoľného vstupného
bude poslaný
kongregáciám sestier na Haiti
na pomoc núdnym bratom a sestram
v tejto ťažko skúšanej krajine.

Pripomienka zosnulých december 2008

100 rokov:

Jozef Záhradník + 17.12.1908
syn Jozefa a Agnesy rod. Tajcnárovej (16 mes.)

Katarína Jakubcová + 26.12.1908
vdova po Jánovi, rod. Petrakovičová (75 r.)

90 rokov:

Ignác Slinták + 2.12.1918
syn Karola a Márie rod. Durayovej (24 r.)

Štefan Palkovič + 15.12.1918
syn Jozefa a Evy rod. Štrbíkovej (16 r.)

Štefan Mitický + 24.12.1918
vdovec po Kataríne rod. Konečnej (79 r.)

Mária Polčicová + 24.12.1918
dcéra Františka a Magdalény rod. Moravčíkovej (6 dní)

80 rokov:

Katarína Jakubčíková + 24.12.1928
vdova po Františkovi, rod. Koleková (62 r.)

70 rokov:

Vendelín Duban + 12.12.1938
vdovec po Verone rod. Tomašovičovej (82 r.)

Vendelín Duban

60 rokov:

Františka Svrčková + 2.12.1948
vdova po Františkovi, rod. Tarabová (75 r.)

Katarína Setnická + 7.12.1948
vdova po Albertovi, rod. Pokojná (75 r.)

30 rokov:

Mária Ružičková + 8.12.1978
manželka Floriana rod. Koniková (75 r.)

Jozefína Nemcová + 17.12.1978
manželka Viliama rod. Jakubcová (38 r.)

Sofia Pastuchová + 20.12.1978
manželka Františka rod. Gavomíková (28 r.)

Mária Ružičková

Jozefína Nemcová

10 rokov:

Ernest Polčic + 9.12.1998
vdovec po Márii rod. Šidlíkovej (63 r.)

Ernest Polčic

*Verím, že
môj Vykupiteľ žije...*

Lucia Moravčíková

Vianočný plamienok

Láska je plameň,
zrodený v tme a zime.
Šťastie a dobrota
ležiace na slame.
Zažiť ich,
všetci túžbu máme.

Slabo, no predsa,
mení sa na skutočnosť,
v skromných srdciach,
počas ticha Vianoc.
Vtedy akoby
každý mal odvahu
premôcť nelásku,
pýchu a zlobu.

Tým možno nevedome
v srdci malý plameň
vzplanie.

Je to to, čo robí ľudí
šťastnejšími?
Nedovoľme, aby zhasol
so sviečkami žiariacimi!

Zle je!? Ten môj slabne.
Už nemám žiadne polená.
Pomôž mi Pane,
prichádzam na kolená.
Daj, nech môj plameň
nikdy nevyhasne!

Dôverujúc
hl'adím na jasle,
na tvoj kríž a nebesá.
Všade len
čistá láska skveje sa.
Ten olej, čo leješ
na plameň
môjho srdca.

Nedožitá jubileum

Nedožitá 100. narodeniny nášho drahého **Ignáca Lederleitnera** sme si pripomenuli 25. októbra 2008. Dňa 27. novembra 2008 uplynulo 37 rokov od jeho úmrtia.

Spomínajú dcéry Terézia, Margita, synovia Alojz, Jozef, Eugen s rodinami.

Venujeme mu pri tejto príležitosti spomienku a želanie milosrdnej Božej lásky.

Spomíname

Dňa 20. novembra 2008 sme si v tichosti pripomenuli prvé výročie úmrtia nášho drahého **Viktora Polčica**. S láskou naňho spomíname v modlitbe.

Manželka Magdaléna a synovia s rodinami.

*Každé srdce,
ktoré tľklo silno a radostne,
zlepšilo tradíciu ľudstva.
(R. Stevenson)*

Obecná zabíjačka 2008

Dňa 13.11.2008 sa v našej obci kona- la druhá obecná zabíjačka pri príležitosti „Vínnej cesty“. Večer bola v hale na ihris- ku zábava, na ktorej sa predávali špeciality z tejto zabíjačky. Čo sa nepredalo večer, preda- lo sa na druhý deň ráno po vyhlásení v miestnom rozhlase.

A tak si v mnohých našich rodinách pochut- nali na výborných jater- niciach, tlačенke, žobráckej kaše a zabí- jačkovej kapuste, ktoré pripravili dubov- skí majstri: Laco Fandel a Stano Polčic. Pomáhali im ženy z „Cechu roduverných dubovaniak“ a ďalší ochotní ľudia.

Boli aj pripomienky, že prečo sa nerobí

táto zabíjačka na priestranstve pri soche Sv. Jána. Dôvod je len jeden. Zabíjačku robia väčšinou dôchodci, čiže starší ľudia. Nechceme, aby niekto z nich ochorel, lebo vieme ako tam vždy fúka a niet sa kam scho- vať. My starší vieme, že každá zabíjačka a hlav- ne „nadzívka“ sa robila vždy buď v komore alebo aj v kuchyni, lebo vonku v zime to tuhlo.

Možno na budúci rok sa nám poda- rí postaviť na priestranstve nejaký väčší stánok. Ak prídu pomáhať aj mladí ľudia, čo sa neboja zimy, zabíjačka môže byť na ulici a bude o to zaujímavejšia.

Jozefína Fandlová

HUMOR...

Ako sa pomocou vody získa svetlo?
Umyjete si doma okná.

Čo zastaví padanie vlasov? Podlaha.

Ako zistí Eskymák, že zamrzol vzduch? Vtáci chodia pešo.

Ako sa hovorí žene, ktorá vie každú noc, kde je jej manžel? Vdova.

Aký je rozdiel medzi americkou a ruskou ponorkou? Ruská sa musí občas vynoriť, aby sa veslári mohli nadýchnuť.

Rozdiel medzi manželkou a hmlou? Žiadny: keď sa ráno zdvihne a zmizne, vyzerá to na príjemný deň.

Rozdiel medzi ženou a teroristom? S teroristom sa dá vyjednávať.

Rozdiel medzi ženou a vínom? Žiad- ny: Čím starší ročník, tým väčšia opi- ca.

Všetkým čitateľom prajeme požehna- ný záver roka, pokoj a dobrú pohodu pri vstupe do Nového roka 2009.

Redakcia

Dátum vydania ďalšieho čísla: **15. január 2009** - uzávierka pre textové a obrazové príspevky: **20. december 2008**

Dubovské noviny - Nezávislé noviny malokarpatskej obce Dubová pri Modre
Vydavateľ: Konferencia sv. Jána Krstiteľa v Dubovej

Šéfredaktor: **Mgr. Ing. František Zajíček**

Redakcia: **Jarmila Fandlová, Mária Hozlárová, Jozefína Hrdlovičová, Mgr. PaedDr. Gertrúda Hutterová, Pavol Lukačovič, Eudovít Ružička, Monika Valentovičová, Peter Zajíček**

Adresa: **Zámocká ul. 47, 900 90 Dubová** Kontakt: **0903 756 369, 0905 188 352**

Reg. č.: **ORRIOV 13/00239/24-9/2001** Tlač: **Vydavateľstvo Michala Vaška**

